

*
Megjelen minden kedden*
Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt 50 kr.

Fél évre 2 frt 30 kr.

Negyed évre 1 frt 20 kr.

Egyes szám 10 kr.

*
*

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztő: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és

kiadóhivatal

I P O L Y S Á G.

Hivatalos és magánhirdetéseket mérsékelt árszabás szerint.

*
*

⊙ Ipolyság, 1898. augusztus 23. ⊙

Király-napok.

Két kiemelkedő napja volt az elmúlt hétnek a magyar szívek naptárában.

Augusztus 18-ika az egyik: a legalkotmányosabb és legszeretettebb uralkodónak I. Ferenc Józsefnek születése napja.

Két kiváló uralkodói alak, kiknek jellemző tulajdonsága példányszerű s az általuk képviselt jellemvonás irányt jelöl Magyarországnak jövőjéhez.

Szent Istvánnak a keresztyénség 1000-ik évében tették fejére és pedig először azt a fényes koronát, mely a magyarnak minden időben oly drága kincse volt.

Szeretett uralkodónk I. Ferenc József pedig Magyarország fennállásának 1000-ik évében viselte és viseli felkent fején ugyanazon drága ereklyét.

A legelső király, kit mély vallásosságáért s e téren szerzett érdemeiért „szent” jelzővel tisztelt meg a vallásos kegyelet, belátta azt, hogy Magyarország csak úgy állhat fenn a többi európai államok sorában, ha a keresztyén

vallást felveszi, s ha jó törvények által kormányoztatik; azért legfőbb teendőjének tartotta a keresztyén vallás meggyökereztetését s üdvös törvények alkotását. De ezzel egyuttal irányt mutatott a jövőre is, hogy t. i. a keresztyén vallás és a törvény lesz e hazának mindenkor erőssége.

A magyar történet ezredik évének fenkölt lelkü uralkodója, szeretett királyunk pedig azt bizonyította be példányszerűen, miként lehet egy egész nemzet szívéhez az utat megtalálni, annak egész szeretetét megnyerni, a törvényt és alkotmányt megtartani, jól tudván, hogy az alatvalók szeretete: a trón legerősebb támasza és a nép akaratából lett törvénynek s alkotmánynak megtartása: az ország légszilárdabb fundamentuma.

Tehát: vllásosság, alattvalói hűség és szeretet, a törvény és alkotmány hű megőrzése — ezek a magasztos erények, melyek hazánk létalapjának, de — jövődő fényének is biztosítékait képezik.

Dicsőség és áldás azoknak nevére, kik ezen erényeket illetőleg a magyar történelemben példát mutattak s irányt jelöltek!

Hontmegye a törökök alatt.

Irta s a hontmegyi történelmi kiállítás alkalmából Ipolyságon, 1898. évi augusztus hó 21-én felolvasta:

Matunák Mihály.

Elfogulva s meghatva ülök a felolvasó asztalhoz, midőn magam előtt látom egy nagy nevű vármegyének történelmi kincseit, szemem előtt lebben el megkapóan szép, viharos multja s a hirneves vármegye közönségének színe-java előtt kell fellépnem.

Szerény felolvasásom tárgyául választottam a megye történetének török korszakát, mely talán egyik legfigyelemreméltóbb része.

A vármegye legnagyobb szerencsétlenségének idején tűnik fel legnagyobbak... Ismerem az egész Dunáninnen történetének török korszakát; ismeretes előttem Buda, Esztergom, Visegrád, Nógrád, Szécsény, Fülek, Érsekújvár, Nyitra és Léva eleste s a törököknek való meghódolása: de sehol nem látok akkora ellenállást, oly oroszláni bátorságot és vitéz kitartást, mint a hont-drégelyi Szondynál, ki meghalt a rá bizott vár romjain, de fel nem adta s kinek hősi sirját legyőzője, a XVI század egyik nagy katonája, Ali budai

pasa is megtiszteli, lobogós kopját tüzvén fölélje.

Hontvármegye a török világban mint a hazaszeretet szent oltára jelenik meg, melyen mindjárt Szondy dicső halála után Palástinál hazánk egy kiváló főpapja is áldozott, az utolsó magyar főpap, ki karddal kezében vérzett el a honért. Értem Sbardelláti Ágoston váci püspököt. Sépen abban az időben, midőn a megye déli várai elesnek, s majdnem az egész területe a moszlim uralom alá kerül, a honfi vérrel bőven megöntözött s megtermékenyített talajból a hazaszeretetnek és vitézségnek egy csodaszép virága fakad ki, Csábrágon születik a XVI. század Hunyadi Jánosa, Pálffy Miklós, a későbbi győri hős, ki halálos csapást mér a világvérő törökre s szülőmegyéjét negyven éves rabságából majdnem két évtizedre felszabadítja.

Midőn hazánk fővárosa, Buda 1541. szept. 2-án esellel a török kezébe került, félelmében megrázkódott az egész ország s veszélybe jutott Hontvármegye is, ugyanarra. hogy még Korponát is féltették, minek folytán szept. 17-én Mária királyné, II. Lajos király özvegyének haditanácsosai gyalog puskásokat küldtek a város segítségére. A török azonban még e hóban,

Történelmi kiállítás.

A sajtó és a kiállítás.

Történelmi kiállításunk nagy jelentőségét a sajtó is érdem szerint elismerte. Fővárosi és vidéki lapkollégáink kisebb-nagyobb közleményekben méltatták. A *Pesti Hírlap* és *Pesti Napló* külön tudósítót küldött ki, kik szépen emlékeztek meg róla.

Két előkelő illusztrált lapunk az *Ország-Világ* és *Vasárnapi Ujság* képeket közölt róla, előbbi közölte Horváth Béla főispán arcképét is.

A Vasárnapi Ujságból kiemeljük a következő részt:

A sikerült kiállítás nagyon magára vonja a szomszéd megyék figyelmét is, Hontmegye pedig annyival inkább büszke rá, mert alapos a remény, hogy e kiállítás az állandó Hontmegyei múzeumnak fog létet adni.

Nagy elismerést érdemel az ilyen vidéki kiállítás úgy a tudomány, mint a hazafias érzelmek ápolása szempontjából, éppen azért igen kívánatos, hogy e példát az ország más törvényhatóságai is mennél gyakrabban és sűrűbben kövessék.

A *Pesti Napló* tárcájából is közlünk egy részt:

Sajnálni való, csupán az, hogy a tárlat nem állandó; két hét multán száz és száz helyre hordják szét azt a sok becses relikviát, amit most együtt láthatunk érdekes csoportosításban. De a Pongrácz Elemér fáradhatatlan buzgóságának és lelkes hazafiságának így is lehet egy

őrséget hagyván Budán, téli szállásra a Balkán félszigetre vonult vissza.

1542. júniusában ismét veszélyben van a megye fel egész Korponáig, mert e hó 12-én Proszinovszky Miklós zólyomi főispán és kapitány a város kérelmére a portyázó törökök ellen Terrandt Ulrich zólyom-lipcei kapitány vezérlete alatt 22 gyalogost, Zólyomvármegye pedig 25 huszárt küldött segítségére.

1543-ban a törökök elfoglalták Esztergomot s meghódoltatták Barsmegye felét, sőt már 1544. nyarán Lévat is megakarták venni, de Nyáry Ferenc honti főispán és surányi főkapitány a várost kirabló, közel 1000 nyi pogányt Szalkánál keményen megverte. A budai pasa Esztergomot rögtön friss helyőrséggel ellátta, mely csakhamar újból nyugtalanította a megyét, ugyanarra, hogy Proszinovszky szeptember 21-én Besztercebánya városától 100 jól válogatott puskást kért Korpona segítségére. Ugyanezen évben elesett Nógrád vára, melynek bégje az ötvenes években hatalma alá hajtotta majdnem az egész Hontmegyét, kivéve várait.

A török berohanásai és háborgásai ellen Balassa Menyhért a bozóki prépostsági épületet, melyet uradalmával együtt 1539-ben a prémontrei rendtől erőszakkal elvett, 1546-ban külső védművekkel, négy

nagy tanulsága. Hont kiállításának tanúságot tesz arról, hogy mennyi történeti kincs van nálunk szanaszét magánosok kezén, ahol bizony nincsenek elég biztonságban. A nemesi kuriák már jobbra elkallódtak, a táblabírák unokái jobbra elszakadtak az ősi fészkekből, városok, városokban keresik meg kenyerüket s ezeknek már nem kincs a relikvia, de teher, amitől jó menekülni. Így jutott zsidóvárra, kegyetlen kalmár kezekbe igen sok kincsünk és így fog még odajutni még az is, ami megmaradt, ha idejében nem gondolunk biztosításukra. A magyar kultúrának megbecsülhetetlen szolgálatot tenne az, aki propagálni, válósággá tudná tenni az eszmét, hogy mindégnyik vármegye helyi muzeumba gyűjtse össze történeti kincseit. Hogy van-e anyag, azt bizonyítjuk Hontmegye példájával, ahol válogattak a kiállítás tárgyiban, mert mindnek nem jutott volna hely. Igaz, hogy minden megyében volna szükség ez esetben egy-egy Pongrácz Elemérre, aki lelkesedik multunkért, akinek minden darab relikvia szentség, aki tudással és munkabírással van fölvértezve az ilyes feladatok megoldására.

Ismételtnünk kell, hogy Hontmegye történeti kiállítását fontos, uttörő lépésnek tartjuk. Óhajtjuk, hogy példáját kövessék összes törvényhatóságaink. Óhajtjuk, hogy a történeti emlékeket ne ideiglenes tárlatba, de állandó muzeumokba gyűjtsék össze. Mindenesetre nagy munka, a mire buzdítunk, de nem lehetetlen feladat. A magyar nemzeti tudományosságának ez megbecsülhetetlen szolgálat volna. Aki ezt teszi, hogy idézzünk az ősz Nagy Iván beszédéből, amelylyel a honti kiállítást megnyitotta, — nemcsak a közművelődés, de a hazafiság oltárán is áldozik.

Levelek.

Pongrácz Elemérhez a kiállítás igazgatójához intézett levelekből közlünk kettőt. Az egyiket Zólyommegye nevében Weisz Gyula főjegyző intézte:

A vármegye alispánjának távollétében kézhez vett ama becses levelére a melylyel Hontvármegye f. é. augusztus 13-án megnyitó történelmi kiállítására Zólyomvármegyeközönségét és tisztikarát meghívni méltóztatott, úgy a közönség mint a tisztikar nevében a megtisztelő meghívásért őszinte szívélyes köszönetet fejezek ki.

Egyuttal sajnálattal hozom becses tudomására, hogy a megnyitó ünnepélyre vármegyénk közönsége és tisztikara az idő rövidsége miatt küldöttségileg meg nem jelenhetik.

Nagy Iván jeles tudós levele így hangzik:

Nagyérdemű Öcsém és Barátom!

Bocsáss meg, hogy a mily formában nyelvemre toltult bensőmből a gondolat, olyan szerkezetben mondjam is ki, hogy „felségesen kitettél magadér!”

Mert be kell vallanom, hogy midőn a beküldött tárgyakról az első, második hírlapi jelentéseket olvastam, kétség fogott el, vajjon sikerülni fog-e az a kiállítás? Ezen hatás alatt keltek azon leveleim, melyben mint meggyőződtem, hiába való kérdéseket intéztem hozzád. Ám az eredmény fényesen kimutatta, hogy legelső kételyeim alaptalanok voltak. Minden siker a te érdemed. Mert hát te intézted úgy az ügyet, hogy derék főispánokban és jeles alispánokban valamint a többi közreműködőkben megnyerhetted azt, ami nélkül természetesen ily arányban nem lehetett volna sikert elérni. Irigylésre méltó főispánok van, a ki bír érzékkel magasabb és eszményisebb közművelődési mozzanatok iránt is.

Mondhatom, hogy az egész kiállítás nagyszerű, oly kevés idő alatt teremtve pedig csoda! Feleségem is, aki tisztelettel üdvözöltet, még egyszer látni óhajtja.

Adja Isten, hogy a hozzá kötött óhajok is teljesüljenek.

Ha nem esik terhedre, légy kegyes tudositani, mikor lesz a bezáró nap, hogy előtte való napon oda rándulhassunk és akkor az enyimeket vissza hozhassam,

Tisztelettel üdvözöl barátod

Horpács, 1898. augusztus 26.

Nagy Iván.

A hétről.

— **Királynapok.** E hó 18-án volt királyunk 69-ik születésnapjának évfordulója, 20-án pedig Szent István-napja, melyet a törvényhozás nemzeti ünneppé kanonizált. Mindkét ünnepet városunk is kegyelettel ünnepelte meg. A város fel volt lobogózva, a r. kat. templomban ünnepi istentisztelet volt, melyen jelen volt Czibulya László alispán vezetése alatt a tisztikar, és a többi hatóságok.

— **A bíróságok köréből.** Kecskeméthy Géza kir. járásbíró holnap kezdi meg hat heti szabadság idejét.

— **Főispánéink mint zászlóanya.** Szép ünnep folyt le szombaton a pestmegyei Dunabogdány községben, a hol Wallensfeld Mihály bányatulajdonos bányáinak zászlóját szentelték fel. A zászlóanyai tisztre Horváth Béláné főispánét kérték fel, ki a főispán, Rózsika leánya, és Totovics Kálmán kíséretében előtte való estén a kivilágított községbe a kivonult lakosság óvációi közt diadalkapu alatt vonult be. Szombaton reggel mozsárlovések közt 150 fehérruhás lánykától vezetett menetben virággal és galylyal behintett uton vonult a zászlóanya a templomba, a hol a zászlószentelés lefolyt. A zászló nehéz aranselyemből készült műremek, Wallensfeld Mihályné szül. Stomm Irén grófnő és nővére Agata grófnő készítménye. Templom után Dunabogdány és a szomszéd községek előljárói tisztelegtek a főispáni párnál Csapó pilisi járási főszolgabíró vezetése alatt. Azután gazdag lakosok következtek, melyen több pohárköszöntőket mondtak a főispáni párna. A szép ünnep után a főispáni pár Nyékre utazott haza.

— **Nógrádiak a kiállításon.** Vasárnap Nógrádmegye kiállításunkon néhány igen rokonszenves egyéniséggel volt

bástyával és courtinákkal megerősítette s hatalmas vizárokkal körülvette. Ugyancsak ez évben Mohamed budai pasa tüzzel vassal fenyegette Hontvármegyét, hogy hódoljon meg neki s fenyegetését már a következő 1547-ik év január havában váltotta be, szörnyű pusztítást vívén végbe a megyének nemcsak alsó részében, hanem a bozóki uradalomban is, honnan sok embert és barmot elhajtattott. Korpona városa ekkor oly veszedelemben volt, hogy megmentésére a bányavárosoknak összes haderejüket kellett koncentrálniok. Augusztus 26-án pedig a törökök a selmeci vásárról hazatérő bakabányaiakat és pecsenyédiakat rohanták meg s közülök 60-at fogságba hurcoltak. Szeptemberben meg egy másik Bakabánya-vidéki faluból hajtottak el több embert.

1551. júliusában Szobellébet dúlták fel több faluval egyetemben, sok népet rablásba hurcoltak, egész Selmecig jöttek s a várost holdvilágnál kikémlték. Ugyanekkor Korpona is fenyegető helyzetben lehetett, mert aug. 6-án Ferdinand király a városhoz intézett levelében megdicsérte a korponaiak bátorságát s állhatatosságát a törökökkel szemben.

A bányavárosok féltvén az őket környező várakat is az előre nyomuló törököktől, minthogy a szomszéd vidék már meg-

hódolt neki, kérték a királyt, hogy Korponára, Bakabányára, Ipolyságra, melynek prépostsága már várrá volt átalakítva, Lévára és Szentbenedekre küldjön tekintélyes számú lovas őrséget s a völgyeket rakja meg jó puskásokkal.

A király 1552. március 22-én meghagyta Krusich János csábrági kapitánynak, hogy a csábrági uradalom jobbágyai által Korponát vétesse körül sövénynyel s emeltesen más szükséges védelmi műveket, hogy a polgárság szükség esetén oltalmat találhasson.

Az udvari körök félszeg és szegényes intézkedései következtében ez év nyarán elesett Drégely, Ság, Gyarmat, Szécsény, Hollókő és Buják vára.

Hiába jött e várak felmentésére Teufel Rázmán a király hadvezére 12,000 nyi hadával, melyben a korponai helyőrség is volt, mert a győzelmes Ali pasa Palástonál ezt is szétverte, vezérét elfogta, Stambulba küldte, hol zsákba varrva őt a tengerbe dobták.

Most még szomorubb idő következett be Hontvármegyére. Egész területe nyitva állt a rabló török előtt s csak arra kellett már szoritkozni, hogy Csábrág, Bozók, Korpona, Bakabánya és Selmec, a megyének utolsó védő pontjai megmentessenek.

Nem telt bele egy év Drégely és Ság

eleste óta s már 1553 június 5-én Ibrahim, Tujgon budai pasának helytartója levélben felhívta Korpona városát, hogy mivel a török császár a várost neki ajándékozta, ha kedves polgárai, feleségeik s gyermekeik üdvé, jöjjenek be hozzá Budára s egyezkedjenek vele a jövedelemről, mert különben kényszeríteni fogja őket erre.

A fenyegetés arra bírta a város közönségét, hogy a fenyegetettebb alsó kapu fölé hat öl magas tornyot tizenkét öl hosszú s egy öl és két láb vastag fallal építtessen, mely művet Obernseei Jakab építész ez évi november 25-ig 196 frt 94 denárért fel is épített.

Hontmegyének azonban ez után is sokat kellett szenvednie a törököktől.

Balassa János bányavidéki főkapitány, hogy területét az örökös nyugtalanításoktól megmentse s a hont-nógrádi török várak félholdját kettétörje, központja, Szécsény ostromára 1562 március 30-án Korponáról több mint 10000-nyi hadat vezetett; de kudarcot vallott, mert Hasszán füleki bég április 4-és 5-án az ostromlót véres csatában megsemmisítette, köztük a hontmegyei és korponai mintegy 1500 főnyi rendes és fölkelő csapatot is. Ekkor esett fogságba Krusich János korponai főkapitány is, Pálffy Miklós sógora

képviselve. Itt voltak Nagy Mihály megyei főjegyző, Horváth Danó árvaszéki ülnök és Kossacs Arnold dr. megyei főügyész a Nógrádi Lapok szerkesztői, Tokay Lajos annak kiadója, Pacsérny Károly dr. tanfelügyelő, Cséfalvay Géza takarékpénztári főkönyvelő, Szoboszlav Mór és Debreczeni Márk polg. iskolai tanárok, és Kondor Vilmos kir. főerdész. A kiállítás megtekintése után a Bauerfele nagyszállóban ebédre gyűltek össze, melyen a vendégeket Cibulya László, Pongrácz Elemér és Sántha Béla környezték.

— **A legújabb kiállítók.** A történelmi kiállításra még az utolsó pillanatban is küldtek különféle érdekes tárgyakat. Sőt még a kiállítás folyama alatt is érkeznek újabb és újabb tárgyak. A legújabb kiállítók ezek: Rudnay Béla, Majláth István, Winkler József és neje a börsönyi, bakabányi és drégely-palánki r. k. plebánia, Clementisz Kálmán, Rosznány Jenő, özv. Lamos Sándorné, Tóth János, Toldy Zsigmond, Winter Ferenc, Hoffer Márton és neje, Plachy Gyuláné, felső-zsomberi plebánia, Szobellé és Németi községek, Varju Sándor palásti plebános, Hell Sándor, Pongrácz György és és neje, Laszkary Pál, Rákné Palásthy Szidónia, stb.

— **A t. kiállítókhoz.** Miután péntekkel véget ér a 14 nap, a mely tartamra a kiállítás tervezetett, az igazgatóság felkéri a t. kiállítókat, hogy tárgyaikért aug. 27, 28 és 29-ikén vagyis a legközelebbi szombat, vasárnap és hétfőn elküldeni sziveskedjenek. Az igazgatóság által adott elismervények ellenében fognak a tárgyak átszolgáltatni. Természetesen a kiállítók kívánságára a tárgyak kocsin vagy postán is visszaküldetnek az igazgatóság által, vagy pedig a kiállítók által megjelölt ipolysági megbízottnak is átadatnak a kiállítási tárgyak.

— **A kiállítás pártolói.** A kiállításra a bérletjegyet legközelebb kiváltották még: Palkovics Károly, Palkovics Károlyné, Ráth Béla dr.

— **Matunák felolvasása.** *A matunák*

Mihály vagy, mint nevét megmagyarosítani készült: *Matulay* Mihály jeles fiatal régészünk, kit közönségünk nagyon megszeretett, és kit elkívánunk magunknak a korponaiaktól, vasárnap este szép közönség előtt felolvasást tartott a kaszinóba. Felolvasását olvasóink tárcánkban élvezhetik. *Szuchy* János néhány régi dalt énekelt Kovács Sebestény Endréné drné zongorakisérére mellett. Nagyon kedves finálé volt egy szép besztercebányai vendégleány. *Turcsányi* Aranka zongorája és pompás éneke, ki szíves készséggel ugrott föl a pódiumra. A közönség ugyancsak szívesen tapsolta meg.

— **Szomorú rovat.** *Weisz* Soma, Winterék főkönyvelőjének neje tegnap hosszas szenvedés után elhunyt. Halálát férjén kívül hét árvaja siratja.

— **Betörés.** Tegnapról mára menő éjjel ismeretlen tettesek betörték a központi szolgabírói hivatalba. A kert felől hatoltak be s a főszolgabíró hivatalos helyiségében feltörték az összes szekrényeket, de csalódás érte őket, mert hivatalos pénz csak átmenőleg fordul meg a hivatalban. A betörők egy szekácsot és három finom Wertheim és egy nagyobb kulcsot felejtettek hátra. Hivatalos aktákat nem bántották, csak két hivatalosan lefoglalt revolvert megtöltve vittek el. A csendőrség nyomoz.

— **A vörös kakas.** Kóváron a napokban négy szénakazal hamvadt el. A tűz további terjedését a vész színhelyén készségesen megjelent balassagyarmati tűzoltók derekas buzgókodása gátolta meg.

— **Halálos verekedés.** E hó 18-án országúti munkások és néhány kovári ember verekedést kezdett, melyen egy kovári gazdát anyira véresre verték, hogy másnap belehalt.

Glosszák.

Még csak igen halvány körvonalakban látszott a kiállítás nagy aránya, mikor Pongrácz Elemér hol egy régi kardot, hol régi képeket, meg más régiségeket vitt föl a kiállításba. — Mikor a mi őszereink ezt látták, megdöbbenek.

— Egy új konkurrens, — gondolták megijedve s a mikor azt is látták, hogy a tárgyakat napról napra hordja, irigykedve jegyzék meg:

— Hogy minő jól megy neki!

S csak a kiállítás megnyitása napján, mikor világos lett előttük a rejtély, akkor sóhajtottak fel megkönnyebülten:

— Ekkhora kú esett le a szivemről . . .

A tárgyakat nagyban hordták fel a kiállítás igazgatójához. Társzekerek, kosarak, minden, minden csak úgy ontotta a sok kiállítandó tárgyat.

Egy élelmes riportter felment Pongráczhoz, hogy kivallatja őt a kiállítás felől, s tudósításával megelőzi az összes ipolysági napilapokat.

Egy nagy könyv, és okmányhalmaz közül egy urnak a feje látszott ki . . . Ő volt . . . Pongrácz Elemér.

A tudósító előadta tisztes szándékát, s Pongrácz valamelyes lemondó hangon — mely a riportert a Kartágó romjain busuló Máriuséra emlékeztette, — így szólt:

— Irja ki kérem lapjában, hogy látta *Fagyas szentet* hatalmas könyvek között nagyon *izzadni*.

Egy kis leány nagymamájával járt nézni a kiállítást.

Az első teremben, a midőn az ős Palásthyurasszonyokat meglátta, diadalmasan mondá nagyanyjának:

— Látod, nagymamácska, te mindig mondd hogy ne fűzzem magam, rajtatok sohasem volt fűző. Hát ott?!

S győzelmesen mutatott a szép karcsu ősanákra.

Majd sóhajtva hozzátette:

— Istenem, ha én ily karcsu lehetnék! . . .

Egy élénk kis fiu örömmel kiáltott fel az apjának szólva:

— Nézd, édes apám, minő szép játék! — és a 423. számú tárgy elé vezette, mely kicsiben az olmtüzi vár egy zárkáját mutatja.

Az apa szemébe köny szökött a szomorú emlékü játék láttára, melyet Plachy Lajos faragott 49-ben, az olmtüzi fogságban, és reszkető hangon magyarázta el kis fiának a játékszer történetét.

A közönség fel s alá-hullámozott sűrű tömegekben, s mikor kissé szabadabb lett a tér a 473. számú gyönyörű arckép halkan felsóhajtott:

— Ugyan mit is keresek én itt e sok régiség között?!

Majd utóbb gondolkozva tette hozzá:

— Talán azért, hogy annál inkább szembe-tűnjék pompázó fiatalságom!

A kép — Küry Klárkáé.

ki három évig őriztetett Konstantinápolyban.

Az őrségétől megfosztott Korpona város őrizetére Léváról felsietett Dobó István, az egrí hős és barsi főispán Ghiczgy Györggyel, Oláh Miklós esztergomi érsek ujjvári kapitányával. Dobó a további intézkedésekig a király parancsára magára vállalta a bányavidék főkapitányságát s e tisztet egészen 1564-ig viselte.

A félszeg hadi intézkedések miatt eddig nem lehetett megakadályozni a török térfoglalását s a hódolatlan területre való betöréseit és rablásait. A szécsényi óriási vereség s a nemzet hangos óhaja azonban végre rábirta az udvari köröket, hogy az éjszaknyugati Magyarország védelmét szélesebb alapokra fektessék.

Egymás után felemelik az őrtornyokat, a csábrágit, Korponai tarisznyavárat, hogy gyorsabban hírül lehessen adni a még hódolatlan helyek lakosságának a török közeledését. Friss őrségekkel rakják meg a várakat s élükre kipróbált katonákat helyeznek s a legközelebbi 1563-iki pozsonyi országgyűlésen törvénybe ígatják a dunáninneni kerületi országos főkapitányság megalkotását, mely Pozsonytól Szepességig terjedt. 1564 február havában a király a kerület első főkapitányává zerdahelyi Dersffy Istvánt nevezi ki, ki erejlyesen fogott a joghatósága alá bizott tiz

vármegyének jobb védelmi állapotba való helyezéséhez.

Ugyanezen s a következő 1561-ik évben Korpona városát a király, a vörös, Zólyom és Nógrádmegyék költségén körülveszik kőfalakkal, végvárnak nyilváníttják s szelid Isten bárányát tartalmazó címerét kibővítik egy a várfalból kiemelendő páncélos vitézzel, ki jobbjobban pallost villogtat, baljában arany koronát, győzelmi jelvényt tart.

És szükséges is volt a védelmi intézkedés, mert már akkor Csábrág, Bózők, Bakabánya, Korpona és Solmec kivételével az egész vármegye adót fizetett a töröknek s a nógrádi bég alattvalója volt. E négy város is csak erős falainak s vitéz őrségének köszönhetette, hogy hűségét koronás királya irányában megtarthatta s hogy rajtuk a török hatalma megtörtött: bár nem egyszer lángba borultak s másfél század n át végtelen sokat szenvedtek.

A tengernagy szenvedésben mint felemelő s örvendetes motívumot föl kell említenem, hogy e várak kapitányai s őrségei védelmükre sokszor ember feletti munkát végeztek s derekasan megállták helyüket.

Igy pl. sok fenyegetés után 1571. ápril. 27-én és 28-án Musztafa budai pasa és Isza nógrádi és drégelyi szandzsák bég „a vitézlő férfunak, Horváth Györgynek,

bakabányai kapitánynak“ szigoruan meghagyták, hogy — mivel a győzhetetlen török császár a várost Isza bégnek adta, kényszerítse a polgárokat, hogy adójukat küldjék Nógrádba, „ne történjék valami háborúság belőle és ő rajtuk is ne essék valami nyomoruság.“ Horváth május 1-én kapta a leveleket s még az nap oly önértetes, igazán magyar tiszthez méltó választ adott mind a kettőre, hogy érdemes azokat itt röviden ismertetni s meghajolni a magyar kapitány hazafisága és bátorsága előtt.

„Az nagyságos Musztafa Passának, az hatalmas török császár Budán helytartójának.“ ő neki tisztelendő urának azt írja Horváth, hogy csudálkozik rajta, hogy ilyeneket ír. „Mert — ugymond — Bakabánya soha csak egy pénz érő adót sem fizetett az nógrádi bégnek, sem semmi töröknek soha. Hódolt sem volt, mert ez bakabányaiak az én kegyelmes uramnak és fejedelmemnek mindenkoron hűvei voltak és az még mely bennek élni fog, örökké hűségesek akarnak országában lenni, mint szintén az ő felsége több hűvei, kik vagyunk . . . Engem azért tart itt ő flge az sok jámbor vitézekkel, hogy nem akarja őket soha meghódoltatni, hanem az mi tehetségünk szerint megóttalmazzuk és az mi hazánkunk szolgálhasunk. Kérem Ngodot, hogy parancsoljon

A kiállítás nemcsak a három teremben van elhelyezve, van egy negyedik terem is, a — titkos terem.

Midőn az ember belép, meglepetéssel látja, hogy csupa új dolgot tartalmaz. Egy sarokban a Szondy-szobor öt gipsz-mintája áll, valamennyi elsőrendű szobrászember remeke, a melyek a megye pályázatára érkeztek.

A szoba egyik falán hatalmas vászon mutatja Drégely ostromát, Szondy már féltérden áll s úgy osztja jobbra balra a halált. Ez Benczur remeke, a vármegye festette.

A másik falon a gimnázium terveje, az állandó nyári szinkór képe, s az asztalon „Hontvármegye monográfiája,” a „Honti naplár,” Holló Jenő egy vers- és Szatir egy elbeszéléskötete . . . De a titkos terem ajtaja még nincs megnyitva a nagy közönség számára.

A kardok vetekedtek egymással egy csöndes éjszakán.

Mert élet van a kiállításban az éjszaka csendjében. . . Ha az utolsó porszemecske is elül, amit a tisztelt látogató vert fel, a keretektől kilépnek a képek, megelevenednek a szobrok, feléled a könyvek szelleme.

A kardok vetekedtek, mondom. Van olyan is közöttük, a melyik tatárvérben fűdött. . . Arról folyt a szó-beszéd, hogy melyik ilt meg többet. Az egyik széles, hatalmas fringia volt, a másik keskeny kard. Egész másnapig folyt a disputa, a mikor a széles két törökkel maradt többségben.

S jött egy asszony, végigsimitotta bársony kezével a keskeny pengéjét, a mitől bizonyára még a tatárver is fölpezsdült és a széles, a melyik két törökkel küldött többet az árnyékvilágba, — irigykedve, féltékenyen hallgatott el.

Egy asszonyka, a ki a Balsac édes asszonyainak korában volt már, úgy gondolta, hogy ő bizony kissé öregszik; azaz dehogyan gondolta, nem is akarta hinni velencei tükrének sem, a mely pedig tíz év előtt olyan szépen mutatott.

Ott állt a töméntelen régiség közepette, s meg nézve egy régi-régi arcképet, szinte könnyebbülve sóhajtott fel:

— Istenem! milyen elenyésző csekélység az én korom e festményéhez képest.

A „Magyar Kurir“ régi ujság szerkesztője fűgén kilépett a terem közepére s elegánsan meghajta magát, — akár a legújabb kor ujságírói — kinyilatkoztatta, hogy kivallatja az ő mélyen tisztelt környezetét a — szerelemről . . .

Némely urak ijedten huzódtak meg az ujságíró tolakodása elől, de ő bátran odalépett Szondi György elé.

az nógrádi bégnek, hogy ilyen formán ne csatáztasson ide mi felénk, kárt ne tegyen az én kmes uram jobbágyiban, se ő magokban, se marhájkban, az mint minden nap miveli mind az lovas törökek és martalócok által, hogy Ngodnak ne érkezzék ennek utána is gondja ő miattok és Ngod az két császár között való fogadást és hiteket ne szegje meg, hanem Ngod az ő hitek és fogadások szerint szomszédságképen lakozzék.

A bégnek még markánsabbul ír, a többi között ezeket: „Kérem kegdet, hogy kgd hagyja meg az vajdáknak és agáknak, hogy ilyen formán ki ne bocsássák a vitézeket, azaz latormartalócokat, kik az hatalmas császártok hiti és fogadása ellen kárt tesznek az én kgmes fejedelmem hiveiben, mert bizony énnékem is gondom léssen reá és vagyon is, hogy ha valamelyet közölök kapathatok, soha oly jó vitéz ember nem lehet kit mindnyarast nyársba nem vonatok. Mert az ilyen erős frigy alatt ember lator ellen nem tud ereszkedni. Meg is kérem kgdet, hogy afféle írásnak ki nem képes és nem is illik, békit hagyjon.

A derék magyar tiszt Hontvármegye szülötte, úgy megyéjének mint nemzettségének becsületére válik.

(Folyt. köv.)

— Mi véleménye van nagyságodnak a szerelemről?

Szondi egy kicsinylő kézmozdulattal intett. — Ugy hiszem, uram, tudja, hogy nekem komolyabb dolgaim voltak ettől. Különb két apródim elmondának önnek. . .

De azok nem voltak sehol: és ő tovább ment. Épp Keve vezér állt Szondihoz közel.

— A szerelem?! — kérdé gondolkozva. — Emlékszem, valamikor — de nagyon régen — az én szívemben is ur volt ez érzés. Egy hajadont szerettünk ketten, s ellenfeletem párviadalban küldtem szolgálomul a másvilágra.

— Köszönöm, — mondá a „Kurir“ szerkesztője és az ott álló Plachy Lajoshoz fordult.

— És uraságod? — Az én szívemben a honszerelm lobogott égő lánggal, a mely mellett minden más érzelm eltörpült. . .

Petőfítől az ő ismert jellegjét hallotta az ujságíró:

— Szabadság, szerelem,
E kettő kell nekem . . .

Majd kis változatosságot akarva cikkében, az asszonyokhoz fordult.

Küry Klárihoz lépett először és meghajta magát, — kérdé:

— Mi a véleménye nagysádnak a szerelemről? A művész végignézett, az ujságíró rokonszenves alakján és hamisan kérdé:

— A szerelemről? — s e mellett olyat villant a szeme, hogy a „Kurir“ szerkesztője beleszédült a lábaihoz akart omolni, de éjfél ütött az óra s a szellemek sietve vonultak helyeikre.

A „Kurir“ még tudósítását is ott felede, — mint láthatják.

Krónikás

NYILT - T É R.

(E rovat közleményeiért nem felel a Szerkesztő.)

Nyilt levél

Rózsa József esperes plebános urhoz
Lekéren.

Első nyilt levelemet rögtönözve minden információ nélkül cikkének első friss benyomása alatt intéztem Önhöz és abban a fogadatlan védő ügyvédnek járó honoráriumot tőlem telhetőleg kifizettem Önnek úgy melegeben. — Azóta cikkét jobban olvastam és információkat szereztem magamnak.

Ezen eljárásom eredményeképen szemébe merem mondani Önnek, hogy hazudott, midőn Ön cikkében azt írja, hogy én cikkemet a V. H.-nak felajánlottam, de az nem közölte. — Olvassa el ugyanezen lap utolsó számát, mit ír erre nézve a szerkesztő ur. Ön jónak látta az önnel veleszületett arcátlansággal azt állítani, hogy én sértett hiúság és bosszúból irtam a N. L.-ba cikkemet, én azonban nyiltan azt állítom, hogy Önt az oroszokai cukorgyár igazgatója vagy a gyár megfizette a cikkeért, a gyár fizette ki postautalványval, melyet a V. H. szerkesztője 18-án délelőtt 1/2 9 órakor vett fel a váci m. kir. postahivatalnál, 20 forintot a cikk közléseért, feladó volt az oroszokai cukorgyár (ha tagadná, megmondom az utalvány számát is) kézirat helyett pedig szerepelt egy iv papiros, melyen az oroszokai cukorgyár hektografján volt sokszorosítva az Ön agyának buta szülöttje. Merje tehát maga azt állítani, hogy nem az oroszokai cukorgyár fizetett bérence.

Ki az tehát, a ki tévutra vezeti a termelőket, én-e, a ki nemcsak hogy nem fizet meg senki, de sőt még sajátjából fizeti meg azon példányokat, melyeket a publikum felvilágosítására ingyen küldetek szét, vagy Ön, a kinél pénzért minden kapható!

Még egyet! Ön és cikkével egyetértő

aláíró társai kiállították Dreyschock Sándor igazgató urnak a bizonyítványt, hogy ő tetőtől talpig ur: — kérdezze meg *uri barátját*, hogy azonos e ő azon bizonyos Dreyschock Sándorral, kit Schossberger Lajos ur az Aszód meletti Szilasi kiterőnél a répa mázsa mellett pofon vert és midőn szaladni kezdett, addig kutyakorbácsolt, míg kocsijára fel ugorva el nem ugrott! Az önök nézete szerint talpig gentleman Dreyschock Sándor teljes elégtételnek tekintette azt, hogy Offermann báró azt mondta sógorának Schossberger bárónak: „Warum hast du das gethan!“ és teljes elégtételnek azt, a miről csak ő és Schossberger Henrik ur tudhatnak.

Az igaz, hogy az izlések különbözök; de vannak olyan egyének Magyarországon, a kiknek az a nézete, hogy oly személyeknek, kik ilyet szó nélkül zsebre vágják, mindenki bátran a szeme közé köphet. De Rózsa urnak és társainak ő az *igazi ur mintaképe*, a ki hivatva van Bars megyében a társadalomban az irányt megszabni, — ez guszttus dolga — én részemről gratulálok Bars megyének, ha annak publikuma őt annak elfogadja.

Nem akarok rosz ember lenni és hinni akarom, hogy itten tévedés forog fenn és az a bizonyos Dreyschock Sándor, a kivel ez megtörtént, nem az igazgató, de Dreyschock Sándor a muzsikus volt; ki nem azonos Dreyschock Sándor gyárigazgatóval Rózsa József ur és érdektársai által Bars megye mintagavallérjának deklarált egyénenél.

Felhívom tehát Rózsa József urat, hogy kutasson járjon utána és ugyanezen lapok hasábjain felelve elégitse ki az én és a közönség kíváncsiságát az irányban, hogy a muzsikus vagy az igazgató kaptae a pofonokat?! További mihez tartás végett Dreyschock Sándor urral, az ön és cikkét egészen magunkénak valló érdektársai nézetei szerint mintagavallérral szemben.

Én nem voltam képes azt eruálni. Cikkének teoretikus részére majd rendes cikksorozatomban fogok válaszolni.

Szervusz papom! Arcátlanságainak különben őszinte bámuloja. Huszár Béla

2809. 1898. tkv. szám.

Arverési hirdetményi kivonat.

Az ipolysági kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Kuzma György és csatlakozott társai végrehajthatóknak Császár József végrehajtást szenvedő elleni 80 frt 81 kr tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvényszék területén lévő Apát-Maróth község határában fekvő, az apát-maróti 26 sztjtkvben A I. 1 sor 30 hrsz. alatt felvett s 1/6-ad részben végr. szenvedő Császár Józsefet 1/6-ad részben Császár Karolinát 1/6-ad részben Császár Ferencet és 1/6-ad részben Sinkovics Zsuzsannát illető egész ház, udvar és kert 160 frtban, ugyanott s ugyanezek tulajdonául felvett 1 sor 823 hrsz. alatti egész szőlő 36 frtban, s végül figyelemmel az 1606 tk. 1898 sz. jogerős határozat intézkedéseire az apát-maróthi 90 sztjtkvben A I. 1—6. 10—15 sorsz. a. felvett ingatlanok végrh. szenvedő Csá-

szár Józsefet illető jutalékára, vagyis az egésznek hasonló rész 512 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi október hó 12-ik napján d. e 9 órakor Apát-Marót községben a bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 16 frtot, 3 frt 60 krt és 51 frtot készpénzben, vagy az 1881. LX. tc. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvényszék mint tkvi hatóság. Ipolyság, 1898. május hó 21-én.

Lypták Nándor
kir. törvsz. bíró.

732. 1898. tkv. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámos-mikolai kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Schusdek Ármin végrehajtatónak Menyes András végrehajtást szenvedő elleni 31 frt 46 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a v.-mikolai kir. járásbíróóság területénlevő Börzsöny község határában fekvő a börzsönyi 106 sztjkvben Menyes András, Menyes János, Fleischer Jánosné szül. Menyes Zsuzsanna, kiskoru Menyes Katalin és kiskoru Menyes Ágnes tulajdonául felvett:

- † 1 sor 223. hrsz. a présházra 20 frt,
- † 2 sor 4177. hrsz. a „Farkasvölgy“ dülöbéli szántóra 5 frt,
- † 3 sor 4434. hrsz. a „dikk“ dülöbéli szántóra 8 frt,
- † 4 sor 4435. hrsz. a „dikk“ dülöbéli szántóra 9 frt,
- † 1 sor 1378. hrsz. a „hátulós“ szántóra 2 frt,
- † 2 sor 2045. hrsz. a „Pirkal“ dülöbéli szántóra 54 frt,
- † 3 sor 2127. hrsz. a 2-ik szál-lásvölgy dülöbéli szántóra 22 frt,
- † 4 sor 1951. hrsz. a „Panhés“ dülöbéli szántóra 54 frt,
- † 5 sor 2100. hrsz. a „2-ik magasparti“ dülöbéli szántóra 8 frt,
- 1. 1 sor 626 hrsz. 228/a össze-irási sz. házra,
- 2 sor 904 hrsz. „Közép kenderes“ dülöbéli szántóra,
- 3 sor 1127 hrsz. „Lucernás“ dülöbéli I szántóra,
- 5 sor 1316 hrsz. „Gevendi“ II. dülöbéli III. szántóra és 7 sor

1800 hrsz. „Hidegkuti rétföld“ dülöbéli XIII. szántóra 308 frt,

II. 1 sor 1128 hrsz. „Lucernás“ dülöbéli I. szántóra,

2 sor 1219 hrsz. „Gevendi“ I. dülöbéli II. szántóra,

3 sor 1317 hrsz. „Gevendi“ II. dülöbéli III. szántóra,

5 sor 1799 hrsz. „Hidegkuti rétföld“ dülöbéli XIII szántóra és 9 sor 2777 hrsz. „Hossenrét“ dülöbéli XVII. rétre 223 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1898. évi szeptember hó 22-ik napján délelőtti 10 órakor Börzsönyben a körjegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 2 frtot, 50 krt, 1 frtot, 1 frtot 20 krt. 5 frtot, 2 frtot, 5 frtot, 1 frtot, 31 frtot, és 22 frtot készpénzben, vagy az 1881 LX. t.-c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Vámos-Mikolán, 1898. évi április hó 1-ső napján.

A v.-mikolai kir. jbiróság mint tkvi hatóság

Markovich
kir. jbiró.

519. 1898. tk. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámos-mikolai kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Pásztorok Gábor és társai végrehajtatónak Hlavacsek Józsefné szül. Pálinkás Agnes s társai végrehajtást szenvedők elleni 28 frt 95 kr. tőkekövetelés és jár iránti végrehajtási ügyében (a vámos-mikolai kir. járásbíróóság) területén levő Garam-Kövesd községben fekvő a garam-kövesdi 190 sztjkvben $\frac{2}{3}$ részben Hlavacsek Józsefné szül. Pálinkás Agnes $\frac{1}{3}$ részben Stugel István $\frac{1}{3}$ részben Stugel Istvánné (Kosztlyó) szül. Stugel Mária, $\frac{2}{3}$ részben Szunyog Istvánné szül. Stugel Margit és Buda Sándorné szül. Stugel Anna, és $\frac{1}{3}$ részben kisk. Zsakovics Julianna Erzsébet és Karolin nevéen álló.

I. 2. 3. sor 358. 1703. hrsz. a foglalt ingatlanokra egészben együttesen 24 frt,

†. 1. sor 569 a. hrsz. rét garamon tul ingatlanra egészbe 21 frt.

†. 2. sor 1169 hrsz. szántó Nad Hrdlicska ingatlanból végrehaj-

tást szenvedő Hlavacsek Józsefné szül. Pálinkás Agnes, Stugel István, Mária, Margit és Annát illető $\frac{1}{3}$ részre 351 frtban.

†. 5. sor 736 hrsz. szőlő uj szőlő ingatlanra egészben 12 frt,

†. 6. sor 834/a hrsz. szőlő uj szőlő ingatlanra egészben 22 frt,

†. 7. sor 896 hrsz. szőlő pázsit ingatlanra egészben 70 frt,

†. 8. sor 1236 hrsz. szőlő feketehegy ingatlanra egészben 2 frt,

†. 10. sor 1295 hrsz. szőlő zsellérhegy ingatlanra egészben 34 frt.

†. 11. sor 1334. hrsz. szőlő alsó zsellérhegy ingatlanra egészben 102 frt,

a garam-kövesdi 604 sztjkvben $\frac{1}{3}$ részben Hlavacsek Pálinkás Agnes, $\frac{1}{3}$ részben Macsák Pálinkás Magdolna, $\frac{1}{3}$ részben kiskoru Pálinkás Mária Erzsébet és Agnes nevéen álló † 1. sor 1319 hrsz. szőlő zsellérhegy ingatlanra egészben 34 frt,

a garam-kövesdi 605 sztjkvben $\frac{2}{3}$ részben Hlavacsek Pálinkás Agnes, $\frac{1}{3}$ részben Macsák Pálinkás Magdolna, és $\frac{1}{3}$ részben kiskoru Pálinkás Mária, Erzsébet és Agnes nevéen álló † 1. sor 1462 hrsz. ingatlanra (szántó Nad Hrdlicska) egészben 105 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi szeptember hó 17-ik napján d. e 10 órakor Garam-Kövesd községben a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 2 frt 40 kr, 2 frt 10 kr, 35 frt 10 kr, 1 frt 20 kr, 2 frt 20 kr, 7 frt 20 kr, 3 frt 40 kr, 10 frt 20 kr, 3 frt 40 kr, 10 frt 50 krt, készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt V.-Mikolán, 1898. évi április hó 4-én, kir. jbiróság mint tkvi hatóság.

Markovich
kir. jbiró.

2739. 1898. tkv.

Hirdetmény.

Sirak község tkönyve birtokszabályozás következtében átalakított és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886: 29, az 1889: 38. és az 1891. évi 16. t. cikkek a tényleges birtokos tulajdonjo-

gának bejegyzését rendelik, az 1892. évi 29. t. cikkben szabályozott eljárás a tjkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886: 29. tc. 15. és 17. §§. alapján, ide értve e §-nak az 1889: 38. tc. 5. és 6. §-ában és az 1891: 16. tc. 15. §. a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, — valamint az 1889: 38. tc. 7. §-a és 1891: 16. tc. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések vagy az 1886: 29. tc. 22. §. alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják és e végből törlési keresetüket hat hónap alatt vagyis 1899. évi január hó 15. napjáig bezárólag a tkvi hatóságához nyújtják be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat.

2. hogy mindazok, a kik az 1886: 29. tc. 16. és 18. §-ainak esetében, ide érve az utóbbi §-nak az 1889: 38. tc. 5. és 6. §-ban foglalt kiegészítéseit is a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellenmondással élni kívánnak, írásbeli ellenmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1899. évi január hó 15. napjáig bezárólag a tkvi hatóságához nyújtják be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellenmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog.

3. hogy mindazok, a kik a tkönyv átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nemkülönben azok, a kik az 1. és 2. pontjában körülírt eseteken kívül az 1892. évi 29. tc. szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889. 38. tc. 16. §. alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a tkvi hatóságához hat hónap alatt, vagyis 1899. évi január hó 15. napjáig bezárólag nyújtják be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmúltá után az átalakításkor közbejött téves bevezetésből származó bármilyen igényeket jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik, az említett bejegyzéseket pedig csak a törvény rendes útján és az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azon feleket, a kik a hitelesítő bíróságnak eredeti okiratokat adtak át, hogy amennyiben azokhoz egyszermind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag

benyújtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

Kir. tszék mint tkönyvi hatóság. Ipolyság, 1898. évi máj. hó 20-án.

Képes Andor
kir. tszéki bíró.

Hirdetés.

Egy éltés özvegy uriaszony, ki a háztartás összes ágaiban jártas, ajánlkozik szerény feltételek mellett, mint házvezetőnő. Cím a kiadóhivatalban.

10-10

Építésszek figyelmébe

ajánlja Renner Gáspár a parkányánai állomás közvetlen közelében ujonnan épült körkémencéjéből a legjutányosabb árak mellett fali-, talajtégla-, fedéleserép- és mész anyagait.

A tisztelt építető urak figyelmébe.

Új cserép kályhák.

Van szerencsém a n. é. közönségnek b. figyelmébe ajánlani a már évek óta jónak elismert

cserép-kályháimat.

B.-Gyarmaton állandó raktártartok porcelán, fehér, majolika, barna és zöld színekben a legnagyobb választékban. — Minden felállítandó kályhámért öt évi jótállást vállalok.

Megjegyzem még, hogy az anyag nagybani bevásárlásánál fogva feltűnő olcsó árakat számíthatok.

Szíves megrendelésekért esd

Pencs Ferenc
kályhás-mester

B.-Gyarmat, Kóvári-utca
2-3 (A „Csillag” vendéglő mellett)

S Z I V A T T Y U K A T T Ű Z F E C S K E N D Ő K E T

házi, ipari mezőgazdasági és egyéb nyilvános célokra kész, járgány és erőhajtásra városi, községi, gazdasági és gyári tűzoltóságoknak

harangokat és harangállványokat

templomok, iskolák stb. részére.

Büzmentesen működő pöcegödör tisztító készülékeket, utcai öntöző-kocsikat, sárkaparókat

készít és ajánl a

BUDAPESTI SZIVATTYU és GÉPGYÁR

RÉSZV.-TÁRSASÁG (ezelőtt WALSER FERENC)

BUDAPEST, VI., KÜLSŐ VÁCIUT 45.

Árjegyzékek és költségvetések ingyen és bérmentve.

Teljesen ártalmatlan.

Antiszeptikus és hygienikus

Hölgy-óvszer.

Teljes biztos hatással, használatban kíméletes és nem kellenek többé semmilyenü gyöngédtelen és ártalmas gummi vagy spongya-cikkek.

1 doboz (12 drb.) 1 frt 50 kr. pontos használati utasítással 1 frt 75 kr. előleges beküldése után bérmentve.

Kapható a feltalálónál

László József gyógyszerésznél Maros-Ujvár. (Erdély.)

Budapesti főraktár: Török József gyógyszerész, Kerpel, Fehérsas gyógyszerész Lipót-körút 28. sz. Bárhova díserét szétküldés. (Telefon 3617.) 8-30

Célszerű és kíméletes.

Kertészek figyelmébe!

Érsekujvárott a Nyitra folyó partján, az új beton vámhíd tőszomszédságában, 17 hold első minőségű föld azonnal, 6 vagy 10 évre hasznbérbe kiadó. Ezen földrészből:

- 2 hold terület zöltséges kert egy kitűnő páternosztér kuttal, mely óránként 400 hektoliter vizet ad.
- 2 hold gyümölcsös kert jeles fajú és termőképes fákkal és különféle fajú szőlőtőkékkel szegélyezve. Hozzá szintén 1 kut.
- 1 hold faiskola, melynek nagy része 2 éves nemesített fákkal van beültetve.
- Egy új üveg ház és meleg ház.
- Meleg ágy-telep ablakokkal.
- 12 hold első minőségű szántóföld.
- 1 lakóház, mely áll 1 szoba, konyha, 2 nagy gyümölcsös magtár, 1 istálló 8 drb. marhára, 1 nagy pelvás, 1 nagy deszka félszer, 1 pince, 1 padlással. Kut az udvarban.

A bérleni szándékozók személyesen forduljanak

Bittó Antalhoz

1-5

Érsekujvárott.